

ה"ט 24808/07/20 - נסים דמתי נגד מעוז מנצור, רונן מנצור

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 24808-07-20 דמתי נ' מנצור ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אביגיל זכריה

מבקש: נסים דמתי

נגד

משיבים:

1. מעוז מנצור

2. רונן מנצור ע"י ב"כ עו"ד יאסין

החלטה

בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

ביום 12.7.20 ניתן על ידי צו במעמד צד אחד, ביום 19.7.20 התקיים דיון במעמד המבקש וב"כ המשיבים (עקב מצבם הרפואי של האחרונים), והיום התקיים דיון במעמד שני הצדדים.

ככל שניתן להבין מהבקשה ומטיעוני המבקש הרי שהצדדים הינם בעלים או מחכירים של חלקות אדמה במושב אחיהוד וברבות השנים התגלעו ועדין מתגלעים ביניהם סכסוכים שונים על רקע זה.

מהבקשה עלה כי בסמוך להגשתה התגלע סכסוך מסוים בין הצדדים אודות דרך מסוימת הגובלת במטע הזיתים של המבקש ופעולות שונות שננקטו ביחס לאותה דרך על ידי מי מהצדדים או שניהם. לטענת המבקש הסכסוך אודות הנושא הביא לכך שביום 10.7.20 איימו עליו המשיבים, ובייחוד המשיב 2, והטרידו אותו באופן המצדיק מתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

המשיבים טענו בתצהיריהם כי לא תקפו ולא איימו על המבקש וכי המבקש הוא הגורם הפועל בשטח ככל העולה על רוחו תוך פלישה לשטחים ציבוריים לרבות הדרך.

המשיבים הציגו מכתב מטעם מזכיר ועד היישוב התומך לשיטתם בטענותיהם.

לאחר שעייתי בבקשה ושמעתי טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

משכך מצאתי לבטל את הסעד שניתן במעמד צד אחד כבר במעמד הדיון היום. להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב עמוד 1

1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרדות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתיהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו.

רק התקיימותם של שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

מן הכלל אל הפרט

מהבקשה ומהטיעונים שנשמעו במעמד הדיון עולה כי בין הצדדים קיים סכסוך רב שנים ככל הנראה שמזה זמן מה אשר גורם לעימותים שונים. לסוגיה זו אספקטים נלווים רבים החורגים מהמסגרת הדיונית הנדרשת להליך זה והדברים הוסברו לשני הצדדים, ובעיקר למבקש, על ידי בית המשפט פעם אחר פעם במהלך הדיונים.

במעמד הדיון הובהר לצדדים כי הליך שעניינו הטרדה מאיימת אינו מיועד ואינו יכול לשמש כר לבירור טענותיהם ביחס לפעולות חד צדדיות שונות שננקטות על ידי מי מהם או לדרישותיהם במישורים אלה או דומים להם זה אל מול זה וההחלטה בתיק זה תינתן במסגרת הדיונית הרלבנטית ובה בלבד.

כאמור, לגופו של עניין לא מצאתי כי עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו.

עיקר הבקשה הרלבנטית לבחינה במסגרת הדיונית הקיימת התמקדה בתיאור דין ודברים בין המבקש ובין המשיבים ביום 10.7.20 במהלכו על פי הטענה איימו המשיבים או מי מהם על המבקש.

המבקש תיאר בבקשתו כי המשיב 2 פתח את דלת רכבו בשעה שהוא ישב ברכב וכי לאחר שפנה אליו בדברים (שלא הוברר תוכן האיום המדויק מהם על אף התיאור הארוך) טרק את הדלת חזרה. למותר לציין כי התראה בדבר כוונה לפעול בדרכים חוקיות (לרבות באמצעות פנייה לוועד היישוב במקרה זה לדוגמא) אינה מהווה איום על פי הדין.

המשיבים הכחישו שניהם את המיוחס להם מכל וכל לרבות המשיב 2. נטען כי הגורם שמעורר את הסכסוכים השונים הוא המבקש דווקא הנוקט בפעולות חד צדדיות שיש בהן כדי להשפיע על הנגר העילי וזרימתו ופעולות שונות נוספות הנעשות על ידו ללא אישור או הסמכה וכי הבקשה כולה נועדה להמשיך ולהותיר בידו מרחב פעולה לעשות כן ללא מפריע, כפי שעל פי הטענה נעשה גם בתקופת הצו הזמני.

בעניין שבפני העידו המבקש והמשיבים בלבד.

הראייה היחידה הנוספת שהוצגה הינה מכתבו של מזכיר היישוב, שלא התבקש להתייבב.

יודגש כי המבקש בעצמו אישר את מרבית תוכן מכתבו של המזכיר בדיון שהתקיים היום ובכך חיזק המבקש את ראיות המשיבים דווקא.

יתר הטענות שהועלו על ידי המבקש, לרבות השאלות שהוצגו על ידו למשיבים בחקירות הנגדיות, היו ברובן לא רלבנטיות להליך שבפני והדברים הוסברו לו מספר פעמים עד שלבסוף נדרשתי להקצבת זמן החקירה וסיומה בתומו. פרוטוקול הדיון מדבר בעניין זה בעד עצמו.

מטעם המבקש כאמור לא הוצגו ראיות נוספות רלבנטיות לסוג צו למניעת הטרדה מאיימת ולאחר ששמעתי את מכלול העדויות עלי לציין בזהירות המתבקשת כי לא מצאתי לקבוע ממצאים עובדתיים על בסיס עדותו ביחס לאירוע מיום 10.7.20.

היה ניכר כי המבקש מעוניין להרחיב את גדר הבקשה פעם אחר פעם ואולם בפועל לא עלה בידו לבסס את הנטען על ידו ועדותו נשארה בגדר עדות יחידה של בעל דין ביחס לאירוע מיום 10.7.20. משכך ובהעדר תשתית ראייתית נוספת אני קובעת כי לא עלה בידי המבקש לעמוד בנטל המוטל עליו בעניין זה.

עוד התרשמתי שהיקף המחלוקת שביקש המבקש לכלול במסגרת הבקשה חורג בהרבה מהנדרש לצורך הליך מסוג זה באופן שעורר תמיהה לגבי התכלית שעמדה בבסיס הגשת ההליך ואסתפק בכך.

יתרה מכך: גם אם הייתי נכונה לקבוע כי האירוע נשוא הבקשה עולה כדי הטרדה מאיימת, ולא כך הם פני הדברים כאמור, הרי שהיה מדובר בהטרדה מאיימת שאירעה בעבר.

לא עלה בידי המבקש לבסס באופן הנדרש את החשש מפני נקיטת אלימות פיזית מצד המשיבים או מי מהם כלפי המבקש או נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב ליסוד הצופה פני עתיד (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

בחנית הדברים שנאמרו אל מול העדויות שנשמעו היום זה לכך שלא ניתן לקבוע קיומו של חשש סביר הצופה פני עתיד. המבקש לא הצביע על חשש קונקרטי צופה פני עתיד והדברים נותרו כלליים וסתמיים.

עצם החשש הסובייקטיבי שאין לו כל תימוכין אין די בו בנסיבות העניין ובפרט משלא נקבע כי התקיימה הטרדה מאיימת בעבר.

עוד יצוין כי צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, גם אם מצומצם, אינו עניין של מה בכך.

מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לעניין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, החלטה מיום 28.4.11) באומרו:

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

סוף דבר

משלא עלה בידי המבקש בנסיבות המקרה שבפניי לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליו, דין הבקשה למתן צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת - **להידחות**.

הצו שניתן במעמד צד אחד כבר בוטל.

לעניין ההוצאות -

בהליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת פסיקת ההוצאות נעשית במקרים בהם קובע בית המשפט כי הבקשה הינה קנטרנית.

בנסיבות תיק זה, לאחר שמיעת חקירותיהם הנגדיות של המשיבים בידי המבקש בדיון היום לרבות הטענות שהועלו על ידי המבקש בשאלותיו באותן חקירות שכאמור שלא מצאתי כל קשר בין ובין התיק דנן, שקלתי בדעתי האם יש מקום לקביעה כי מדובר בבקשה קנטרנית המצדיקה חיוב המבקש בהוצאות המשיבים ושכר טרחת עורך דינם וזאת על פי הוראות חוק למניעת הטרדה מאיימת.

לא בלי התלבטות ולפנים משורת הדין החלטתי בפעם זו שלא לחייב המבקש בהוצאות המשיבים.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אב תש"פ, 29 יולי 2020, בהעדר הצדדים.